

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 411.

102det Møde.

Tirsdagen den 18de Juni.

(Fort.)

Dette maatte i mange Tilfælde lede til Besyn-
derligheder, ikke alene derved, at man paa denne
Maade kunde faae Mangfoldige, der paa een
Gang kom til at bære Ansvar, men ogsaa
derved, at dette Ansvar kunde komme til at
hvile paa Personer, som ikke engang havde
nogen Anelse om eller kunde fatte, hvori deres
Forbrydelse bestod. Dertil kommer, at Under-
ansvarets Udstrækning til disse løse Forhandlere
heller ikke staaer i god Samklang med det
System, som ellers er fulgt i Loven, og
hvorefter Staten kun forbeholder sig sin
inquisitoriske Myndighed med Hensyn til Bog-
trykkeren, paa hvem Ansvar falder, naar der
ikke paa Skriftet er navngiven Noget, der fri-
villigen paatager sig det; men, ligesom en For-
handler, som de nævnte, staaer i et saa løst
Forhold til Skriftet, at han mere passende bør dø-
mes efter Lovens § 1 eller efter Omstændighederne
dens § 2, saaledes forudsætter hans Inddra-
gen i Ansvars-Rækken en Udvidelse af den in-
quisitoriske Myndighed, paa hvilken Staten
ellers i disse Tilfælde i Reglen har givet Afkald.
Endnu skulle vi kun bemærke, at vi i en Lov,
der ikke i det Hele opstiller særegne Regler for
Journaler, ikke troe, at der er tilstrækkelig Grund
til at opstille Redacturer som en egen Klasse,
paa hvem Ansvar kan falde. „Redacteur“ er
et meget ubestemt Udtryk, og dennes Virksomhed
vedkommer kun Staten, naar han navngiver sig
som Forfatter eller som Udgiver. Vi foreslaae
derfor, at istedetfor Paragraphens første fire
Affnit indsættes Følgende:

„For Skriftets Indhold paahviler Ansvar
den, der paa Skriftet har navngivet sig som
Forfatter, naar han enten, da Skriftet udkom,
havde fast Bopæl her i Riget, eller ved Sa-

gens Anlæg er under Statens dømmende Myndigheds Omraade. Er ingen saadan Forfatter
nævnt paa Skriftet, gaaer Ansvar under
samme Vilkaar over paa Udgiveren, derefter
paa Forlæggeren eller Commissionsforhandleren
og endelig paa Bogtrykkeren.“

5te Affnit bliver uforandret, hvor-
imod 6te Affnit foreslaaes at bort-
falde.

§ 4.

I denne Paragraph sættes en Straf af
100 Rbd. til 500 Rbd. for falsk Angivelse af
Forfatter, Udgiver eller Redacteur, Forlægger
eller Commissionshandler, ligesom den inde-
holder en Tilfærdigviselse af, at et Skrift kan
udgaae uden Angivelse af Forfatter (anonymt
eller pseudonymt). Men, ligesom dette Sidste
efter den Maade, hvorpaa § 3 er affattet, for-
meentlig er aldeles overflødig og derfor bør
bortfalde, saaledes har Udvalget ogsaa været
enigt i, at der ikke er nogen Grund til at
optage den førstnævnte Bestemmelse. Naar
der finder en saadan falsk Angivelse Sted, saa
kan dette muligens være skeet i en egennyttig
Hensigt eller paa anden saadan Maade, at der-
ved bliver begaaet et Bedrageri, som da bliver at
behandle og bedømme efter Lovgivningens al-
mindelige Bestemmelser. Er derimod den falske
Angivelse skeet, for muligen at give Skriftet
større Anseelse, da er denne Fremgangsmaade
vistnok urigtig, men denne Urigtighed synes
dog ikke at være af en saadan Natur, at
den bør belægges med Straf, med mindre der
indeholdes en Fornærmelse imod den, der saa-
ledes urigtigen er nævnt som Forfatter, men
i saa Fald bliver Handlingen Gjenstand for
privat-Paatale og henhører under Reglerne for
Fornærmelser mod Private. Er derimod den
falske Angivelse gjort for at vilbøde Justitien,